

Gerhard Wisnewski

KDO TAHÁ ZA NITKY MOCI

BILDERBERG

spiknutí špiček z ekonomiky, politiky a médií

ŘÍZNĚ TAJNĚ

KELTNER
Publishing

Gerhard Wisnewski

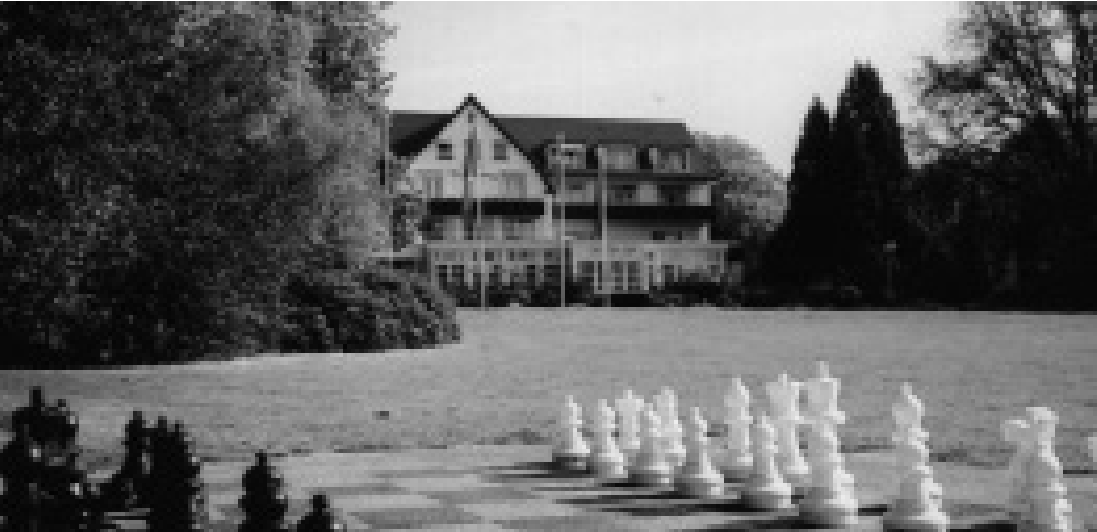
Bilderberg

Kdo tahá za nitky moci

spiknutí špiček z byznysu, politiky a médií

Gerhard Wisnewski

KDO TAHÁ ZA NITKY MOCI

BILDERBERG

spiknutí špiček z ekonomiky, politiky a médií

PŘÍSNĚ TAJNĚ

DRAHTZIEHER DER MACHT

© 2010 Gerhard Wisnewski

Originalausgabe Februar 2010

Copyright © 2010 by Knauer Taschenbuch.

Ein Unternehmen der Droemerschenschen Verlagsanstalt

Th. Knauer Nachf. GmbH & Co. KG, München.

BILDERBERG – KDO TAHÁ ZA NITKY MOCI

Copyright © KELTNER Publishing s.r.o., 2015

Překlad © Mgr. Robert Bartoš, 2015

www.keltnerpublishing.cz

ISBN 978-80-87642-31-3

O AUTOROVÍ

Gerhard Wisnewski, nar. 1959, se zabývá nejrůznějšími stránkami skutečnosti. Od roku 1986 pracuje tento promováný politolog na volné noze jako autor, spisovatel a filmový dokumentarista. Řada jeho knih se stala bestsellery, kromě jiných Operace 9/11, Fantom RAF a ročenka Utajeno – ututláno – zapomenuto. Co nepsali v novinách.

www.wisnewski.de

„Jsem věrný ideálům demokratické, investigativní žurnalistiky a věřím v nutnost kontroly politické moci mocí Čtvrtou. Politicky korektní, konsenzuální novinařinu, jež směřuje k tomu, aby novinář zaujal korektní stanovisko, odmítám. Domnívám se, že pohodlná žurnalistika je rozpor sám o sobě a že k úkolům novináře patří být nepohodlný.“

Gerhard Wisnewski

„V politice se neděje nic náhodou.
Pokud se něco děje, tak si můžete
být jisti, že to tak bylo
naplánováno.“

Franklin Delano Roosevelt

americký prezident od roku 1933 do roku 1945

„Svět vládne úplně jiné osoby,
než se běžně domnívají lidé,
kteří nevidí za kulisy.“

Benjamin Disraeli

britský premiér 1868 a od roku 1874 do roku 1880

Obsah

Prolog: Setkání řeckého druhu	17
Úvod	20
Část 1.	
Bilderbergu na stopě	23
Hotel Dorint Sofitel u Tegernského jezera	24
Hotel De Bilderberg	31
Nad summitem Bilderbergu panuje klid	36
Nekontaktní kancelář v Leidenu	38
Kniha, která nevyšla	39
Spiknutí mlčení	41
Parta na nejvyšší úrovni	35
Šlechta a finanční šlechta	47
Globalizace = kolonizace	47
„Rozhlížejte se po třech opilých Američanech!“ – ve vosím hnízdě Bilderbergu	49
13.5.09: V ráji globalizátorů	51
14.5.09: Hon na Rockefellerovy plavky	52
15.5.09: Žádný plán B na checkpointu	58
16.5.09: Skleněné vosí hnízdo Bilderbergu	68
17.5.09: Psaní a přemýšlení nežádoucí – pokec na okraji cesty	71
19.5.09: Fax z Leidenu	73
Koncentrovaná moc Bilderbergu	76
Příklad Deutsche Bank	77

Část 2.

Tajemný původ.....	81
Spiklenec zakládá Bilderberg	83
Nejdůležitější ingredience mnicha	84
První globalizátoři	88
Papežovi hasiči.....	89
Za tisíce maskami.....	91
Život je hra	95
V bažině „spikleneckých teorií“	96
Klaviatura kultur	99
Monita secreta – tajné instrukce jezuitů	101
Cesta ke světovému panství	111
Spojené státy americké	116
Království jezuitů	118
Spojené státy evropské	120
Tajné zprávy Bilderbergu	132
„Atlantic Community“	135
NATO	138
Zbytek světa	140

Část 3.

Globální mafie?	141
Nestor.....	151
Exkurs: „Rada pro mezinárodní invaze“.....	153
Největší kobylka na světě	155
Čiperný profesor	157
Evropský stratég	158
„Kmotr“... ..	159
Nezbedný princ	163

Petrolejová princezna	166
„Temný kníže“	168
Košer nostra	170
Rummy, neokon	172
Wolfensohn	173
Majitelé Švédska	174
Gerontokrati	175
Izraelská lobby	177
Henry Kissinger	177
Paul Wolfowitz	180
Richard Perle	182

Část 4.

Německá mafie?	185
Mlčení Bilderbergu	187
Vzestup Guida W.	197
Kancleři Bilderbergu	201
Roland Koch ante portas	205
„Nemůžeme nekomunikovat“	207
Rühe a Scharping: Filantrop a baron Prášil	215
Čaroděj a čarodějův učeň	221
Oblíbenec pana K.	228
Z jako zázračné dítě – nebo jako Zumwinkel	232
„Světová firma“	236

Část 5.

Světová vláda	245
Trilaterální komise – expanze Bilderbergu	248
Utajená super vláda?	248
„Trilaterální“ Carterova vláda	251

Ministr přebíhá na druhou stranu	251
Nebyl úplatný, možná pouze zapomnětlivý?	253
Světová vláda, nebo ne?.....	255
Forma konspirace	258
Forma vlády	259
Ať žije krize	264
Exkurs: Barack a Bilderberg	266
Šéf Bilderbergu jásá nad Obamou	270
„Motive, means and opportunity“ – proces proti Bilderbergu	271
Nový politický systém	275
Filantropové k moci	280
Útok na strukturu světa	281
Režim krize	282
Pryč s hranicemi	284
Maskovaná krize	286
Nejmohutnější spiknutí planety	287
Poděkování	291
Literatura	293
Seznam fotografií	295
Dodatek	297

Prolog

Setkání řeckého druhu

Vouliagmeni, 17. května 2009, jižně od Atén. Moře v zátoce se modře třpytí, slunečníky na terase se líně třepou v horkém větru, blízko břehu se ve vodě šplouchá pár teenagerů. Studené pivo s lososem ve špenátovém lůžku jsem si fakt zasloužil. Už celé dny se honím s několika novináři za členy konference Bilderbergu a hraju s ochranou a policií více či méně zábavnou hru na schovávanou. Zrovna si chci objednat ještě jedno pivo, když mi zvoní mobil. Volá jeden kolega. Právě byl ještě s dalšími novináři propuštěn z cely předběžného zadržení, kde ho celé hodiny vyslychali. Prý je teď v recepci hotelu. A mám tam přijít.

A je po relaxu. Platím a východem na ulici opouštím terasu. Zrovna se chci vydat na křižovatku směrem k hotelu, když zahlédnu dva policisty, jak na mě ukazují prstem. Co nejnenápadněji projdu dalším vchodem zpátky na terasu, vypnu mobil a na příští půlhodinu se zabarikáduji na záchodě. Když je čistý vzduch, opouštím restauraci hlavním vchodem. Naproti jsou strmé schody, které vedou přes kopeček k hotelu. Tudyhle se přece musím dostat k hotelu, aniž bych musel kolem těch policajtů na křižovatce, říkám si. O deset vteřin později již supím do neuvěřitelně příkrých schodů. Dávám pozor na každý schůdek a když už jsem téměř nahoře, dostanou se do mého zorného pole ženské nohy, které se ležerně kývou na malé zídce při okraji cesty. Nějak mi to připomnělo hada Ká z Knihy džunglí, který čeká na Mauglího. Sotva k té ženě dorazím, už mě oslovuje.

Hello, říká anglicky, zatímco já pauzíruju. Odkud prý jsem. Z Německa, odpovídám. Aha – Německo! Tam má náhodou otce, bratra, synovce a co já vím co ještě.

Řekyně, která zcela sama oslovuje na osamělých schodech na jednom kopci neznámé muže? To snad ne, pomyslí si. Navíc nemá absolutně nic z těch šarmantních řeckých ženušek, co se zde proměňují. Spíš je to takový ten tvrdý, sportovní typ – ne snad ošklivý, ale holt tvrdý, nenalíčený, s krátkými a viditelně obarvenými vlasy na blond.

Ptám se jí, jestli náhodou neví, kde je ulice Litous. Tam je totiž můj hotel, vysvětluji. Jo, ulice Litous! Jistě, odpovídá hbitě. To prý musím zase po schodech dolů a doprava. Klidně půjde se mnou a ukáže mi to. Jen pomalu. Tak ona mě chce eskortovat rovnou ke svým kolegům. To ne, vysvětluji laškovně tónem nevinného turisty, přece jsem nevyšplhal ty schody jen proto, abych teď šel zase dolů. Chci jít k hotelu přes kopec. To nějakým způsobem chápe. Mezitím se, kde nic tu nic, objeví nadupaný mládenec a s úsměvem se usadí na zídce. Z klábosení je najednou výslech. Co prý tady dělám a čím se „žívím“, dostává se bez obalu k jádru věci: A jestli jsem novinář.

Novinář? Já? „Ne,“ odpovídám. „Ne?“ opakuje ona. „Ne,“ opakuju zase já. Jestli jsem prý slyšel něco o té konferenci, zkoumá dál. „O jaké konferenci,“ ptám se se zdůrazněným nezájmem. No, přece toho Bilderbergu. „Bilderbergu? O tom jsem nikdy neslyšel,“ vracím odpověď. „Co je to za konferenci?“, chci vědět, což mi ona zase nechce prozradit. No, ta v Nafsik Astir Palace. Aha, to bude asi ten hotel, kde je ta konference, vyjadřuji nejistou domněnku. „Ano,“ potvrzuje ona. Ale co mám prý za povolání, insistuje dále. „Politolog,“ odsekávám lakonicky. Á! Politolog a Bil-

derberg, tahle kombinace na její policejní mozek působí jako stimulační droga. Co prý přesně dělám jako politolog? „Píšu,“ odpovídám. A zase špatně. To slovo má účinek, jako kdybyste kočce jezdili myší před čumákem. Politolog a píše. Je to, jako byste se dopustili toho největšího zločinu, který v okolí Bilderbergu můžete spáchat. A jako by všude na ulici byly cedule s nápisem „Psaní zakázáno!“ A pocho-pitelně „Myšlení zakázáno!“ a „Žádné otázky!“ A o čem že prý píšu?, zní okamžitě další otázka. „O marxismu,“ zvolím co možná nejnudnější téma a otáčím se k odchodu. Další otázky odrážím slušňáckým „rád jsem vás poznal“. Koneckonců to bylo jen milé klábosení u cesty.

Úvod

Na internetu je všelicos. Například že existuje jakási mocenská skupina, která se schází jednou ročně a slyší na jméno „Bilderberg“. Tenhle klub má být údajně mnohem mocnější než leckterá vláda a také mocnější než summit G8, na němž se každoročně schází, jak již název říká, osm globálních titánů. Jestliže tohle je skupinka slonů, tak Bilderberg má prý být celé stádo: Sto až sto padesát osob. Bývalí a budoucí prezidenti Ameriky, bývalí a úřadující generální tajemníci NATO, bývalí a úřadující koncernoví bossové, úřadující a především budoucí kancléři! Z Německa třeba Josef Ackermann, Joschka Fischer, Guido Westerwelle, Wolfgang Schäuble a Otto Schilly. Ale také Kurt Georg Kiesinger, Willy Brandt, Helmut Schmidt, Helmut Kohl a Angela Merkelová!

Takže samé těžké váhy. A tyto těžké váhy, pokud máme tedy věřit internetu, prý přináležejí něčemu takovému jako světová vláda. Podle některých stránek dokonce k „jediné“ světové vládě. Ať už je tomu jakkoli, zajímavé je jedno: Zatímco se skupina slonů G8 jednou za rok hlasitě prohání mediální krajinou, plíží se tlustokožci z Bilderbergu potichu v jejím větrném stínu. O Bilderbergu média neztratí ani slůvko. A pokud o nich padne zmínka, tak nejdříve ve vedlejší větě.

První reakce je proto nedůvěra. Existuje tento summit opravdu, a pokud ano, má nějaké pravomoci?

Tato „tajná světová vláda“ se údajně schází každý rok na jiném místě tohoto světa, aby za zavřenými dveřmi

prodiskutovala otázky, které se týkají nás všech. A jelikož se nás všech tak trochu týká, když za zavřenými dveřmi rokují koncernoví bossové s ministry, důstojníky, monarchy a mezinárodními šedými eminencemi, rozhodují se, že té věci přijdu na kloub. Vydám se po stopě této tajuplné, každoroční „konference Bilderbergu“, která je údajně mnohem starší než summit G8, nebo dokonce i Evropská unie. Pátrání zahájím prvním hotelem Bilderbergu, kde byla před více než půlstoletím, v roce 1954, údajně tato tajuplná konference založena. Navštívím jeden z mladších hotelů, v němž se členové Bilderbergu sešli v roce 2005 v Německu a pokusím se z ředitele vymámit informace. Nakonec se vydám na živou konferenci do Atén, abych zjistil, jak tajné jsou ty konference ještě dnes a jak těžké je se dostat k jejich účastníkům.

Až budu opět doma, začnu s pátráním a rešeršemi v literatuře a budu se zabývat vznikem a pozadím Bilderbergu. Přičemž zjistím, že Bilderberg byl opravdu založen v roce 1954, ale že ve skutečnosti představuje jenom jakési pododdělení mnohem starší světové moci. Nakonec položím otázky alespoň německým účastníkům konference a zahájím menší průzkum ve vybraném okruhu téměř padesáti německých členů Bilderbergu. Budu od nich chtít vědět, k čemu to všechno je, o čem se diskutuje na konferencích a jak by sami zařadili Bilderberg.

Na základě odpovědí, anebo ne-odpovědí si vezmu toho či onoho člena Bilderbergu více pod lupu a pokusím se ho hodnotit podle jeho činů během členství v této skupině. Jaké projekty a iniciativy během té doby nastartoval? Založil například nějaký nový koncern? Nebo rozpoutal válku? A nakonec se mi ještě přece jen podaří nahlédnout

na konferenci. Na základě minulých přednášek poznáme skutečné plány Bilderbergu a zjistíme, že tyto plány přesně korespondují s tím, co jsme předtím vyzorovali u jednotlivých členů. Tím získáme ucelený obrázek Bilderbergu a budeme schopni rozeznat nebezpečí, které z takové tajné konference vzniká.

Část 1.

Bilderbergu
na stopě

Hotel Dorint Sofitel u Tegernského jezera

Tegernské jezero, 6. května 2005. Doktoři to zase jednou rozjeli. Podle informací jednoho deníku se koná v luxusním hotelu Dorint v Rottach-Egernu lékařský kongres. Stetoskop, anebo doktorský kufřík byste však u účastníků hledali marně. Protože ve skutečnosti to nejsou žádní lékaři. To je pouhá kamufláž. Údajné setkání lékařů je spíš zasedání světové vlády. Toho názoru jsou každopádně kritici „Bilderbergu“, jak se tato skupina pojmenovala podle názvu jejího prvního místa setkání.

Koncem dubna 2005 zažili manažeři exkluzivního hotelu setkání třetího druhu. Již před delší dobou zabukovala kompletně celý hotel na tři dny jakási mezinárodní firma. A nyní tato firma odložila masku a hotelovému managementu ukázala, o koho se ve skutečnosti jedná: O Bilderberg.

26. listopad 2006. Slunce zářivě svítí, nezvykle teplý podzimní den. V úzkém, horami sevřeném Tegernském údolí auta tvoří kolonu. Údolí spíš připomíná trychtýř anebo jakýsi vzdorohrad. Seshora, od Mnichova, do něj vjedete a pak se kolem vás hory uzavřou. Dole na jihu je směrem na Rakousko jenom úzký výjezd. Přímo v tomto hrdle leží Rottach-Egern. A zde se nachází jeden z nejdražších hotelů v Německu, tehdejší Dorint Sofitel „Seehotel Überfahrt“.

„Údolí bylo plné policistů,“ vzpomíná generální ředitel Sofitelu pan B. I v hotelu byla spousta bezpečnostních opatření – jaká přesně, mi B. nechce prozradit. Setkávám se s ním v recepci u baru. Tlumená hudba,

tlumené rozhovory, do toho šplouchá velká fontána, nad níž se tyčí název hotelu. Jsem zde, protože chci vědět, jestli Bilderberg vůbec existuje – anebo jestli je to jen na internetu se míhající fantom, který sestává z fám, diskuzí na webových fórech a několika neostrých fotografií. Jsem zde, protože některé z těch neostrých fotografií byly pořízeny tady před hlavním vchodem tohoto hotelu. Je na nich tehdejší prezident Světové banky James D. Wolfensohn, americký miliardář David Rockefeller a generální tajemník NATO Jaap de Hoop Scheffer. Chci vědět, jestli se nejmocnější lidé světa opravdu scházejí jednou ročně za vyloučení veřejnosti, aby řídili chod světa. „Ano, tyhle fotografie dělali tady,“ říká generální ředitel B., velký, prošeďivělý a dobře vypadající pětáctýřicátník s upřímnou tváří, z níž vyzařuje cosi klukovského, ne-li rovnou šibalského. Důvod, proč se odsud zachovalo pouze několik fotografií špiček světové politiky, spočívá v tom, že Seehotel má za domem veliký, uzavřený park. Tam chodila většina členů Bilderbergu skotačit, jestliže si chtěla protáhnout údy.

Již 55 let krouží bilderbergský klub kolem zeměkoule, zčistajasna se někde objeví, obléhá luxusní hotely a potom zase zmizí, aniž by po sobě zanechal jakékoliv stopy. Z jeho zasedání nepronikne navenek ani slůvko a až dva nebo tři dny po setkání je milostivě poskytnuto nějaké tiskové sdělení se jmény účastníků a velice obecně formulovanými tezemi. A hotovo. Bilderbergové se už příště neukážou. „Bilderberg, něco takového zažijete jen jednou v životě,“ říká generální ředitel B. I před ním a jeho personálem zůstaly od 5. do 8. května 2005, kdy v jeho hotelu rokoval Bilderberg, dveře konferenčních sálů zavřené.

B. je suverénní, zná své hranice. Novináři se nenechají znervózit, ale ani v nich nevzbuzuje přílišnou zvědavost tím, že by utíkal z každé otázky. Nedopustí, aby vyptávání překročilo určitou mez, kterou určuje jen on. O Bilderbergu dokáže hovořit tři čtvrtě hodiny, aniž by prozradil nějaké velké tajemství – ale malé přece jen ano. Samozřejmě, že člověk zahlédne tu a tam nějaké papíry, říká, ale o jejich obsahu mu přes rty neproklouzne ani slůvko. Pokud by měl srovnat jednání Bilderbergu s jinými, ptám se, má člověk pocit, že se jedná spíše o plané klábosení, anebo se debatuje s určitým cílem? „S cílem,“ odpovídá lakonicky. Takže se nejedná o příjemnou seznamovací party elity, kde se vyměňují křestní jména a vizitky. Jde o rozhodování. „Tihle lidé jsou netrpěliví,“ prozrazuje B. „Netrpěliví?“ „Můj tip: Podívejte se čtyři nebo šest týdnů po Bilderbergu do novin a sledujte, co se děje.“ Detaily? To ne. Myslí to zcela obecně, koho vyhodili a koho zaměstnali, jaké firmy se prodávají a jaké kupují, kdo je zvolen a kdo odvolen.

Na chvíli zabloudím v myšlenkách a přenesu se zpátky do května 2005. Od 5. do 8. května se konala konference Bilderbergu u Tegernského jezera. A dál? Dělo se něco? Najednou mě to napadá: 22. května 2005 vyhlásil kancléř Gerhard Schröder zcela překvapivě a proti své silné vůli k moci nové volby, které se mohly uskutečnit jenom díky pofidérním ústavním trikům. O půl roku později byla zvolena kancléřkou Angela Merkelová. No a? Byl Schröder hostem na bilderbergské konferenci? Podle médií ano – ale údajně jenom na pár minut. Podle šušky si byl vyzvednout papíry. K tomu se vrátím ještě později. A jinak? Byla Angela Merkelová hostem na bilderbergské konferenci? Zajisté – a déle než pět minut. Pouhé čtyři měsíce později

byla zvolena spolkovou kancléřkou. Postupně si začínám myslet, že B. má pravdu. Rozhoduji se, že si pořádně vezmu na mušku týdny po bilderbergských setkáních.

Dostáváme se k jinému tématu. Srovnáme-li toto setkání se summitem G8, nemá náhodou člověk pocit, že G8 je jenom manévr na odpoutání pozornosti a skutečná hudba se hraje na konferencích Bilderbergu? B. se trochu zavrtí, neřekne však nic. Přinejmenším to nepopírá. Náhle to pochopím. Summit G8 a jiné akce s vlivem na veřejnost jsou pouze zářivě osvětlené cirkusové arény, v nichž politici drženi na uzdě předvádějí své kousky. Prezidenti, kancléři, premiéři – vše jenom cirkusovní koně. Ředitelé cirkusu sedí někde jinde. V Bilderbergu. Přesněji řečeno v jeho tvrdém jádru.

B. neříká nic, ale vidí, že jsem pochopil. Tam, kde tančí cirkusovní koně, se rozsvěcují barevné reflektory a zapínají kamery. Ale tam, kde rokují ředitelé cirkusu, je ponurá tma. Žádné kamery, žádné tiskovky, žádná interview. Nic. Anebo jste snad v cirkusové aréně viděli nějaké jednání ředitelů cirkusu? Jistěže ne. Bilderberg zasedá jaksí v zadní místnosti mediální společnosti. A pokud by si koně chtěli hrát najednou na ředitele, tak to začne být kritické. „Vzhledem k některým brizantním případům by mohl nezávislý pozorovatel přijít i na myšlenku, že příslušná oběť se dokonce musela vzdát života proto, že na jedné straně příslušela k elitnímu klubu, a na straně druhé se v průběhu času vědomě či nevědomě přičila jeho cílům,“ spekuluje autor a pozorovatel Bilderbergu Andreas von Rétyi. „Takové vraždy byly spáchány i na členech Bilderbergu. Vraždy, jejichž pozadí nebylo nikdy objasněno a jejichž pachatelé nebyli nikdy dopadeni.“

A skutečně v Bilderbergu došlo k několika záhadným smrtelným případům. Mám na mysli lidi jako Alfred Herrhausen. Tento předseda představenstva Deutsche Bank byl zván na setkání Bilderbergu. „Herrhausen přednesl na konferenci Bilderbergu, ve vlivném a elitním klubu politiků a manažerů celého světa, skutečně kacířské věci,“ napsal Der Spiegel 3. října 1988 v jedné nenápadné zmínce o konferenci. „Bankéř doporučoval, abychom přemýšleli o prominutí dluhů třetímu světu.“ Tento konflikt se v průběhu času stále víc vyostřoval, speciálně mezi Deutsche Bank a americkými peněžními ústavami. Přesně rok po vydání článku ve Spiegelu byl bankéř mrtev. 30. listopadu 1989 byl náhle zavražděn „teroristy“. Pachatelé nebyli dopadeni dodnes. Existují tady nějaké souvislosti? Došlo však i na jiné členy Bilderbergu. Například šéf Dresdner Bank, Jürgen Ponto, zavražděn „teroristy“ 30. července 1977. Nebo švédský premiér Olof Palme, zastřelen neznámým zabijákem 28. února 1986. Ani tento pachatel nebyl nikdy dopaden.

Vzduch v hotelu Dorint Sofitel mi náhle připadá mrazivě chladný; objednávám si kávu. „No jo, tam nahoře je řídký vzduch,“ prohodí B, který jak se zdá uhodl mé myšlenky. „Já sám to cítím ve skromné míře i ve vedení tohoto hotelu.“ I tady stárnou vizitky velmi rychle. Na té jeho stojí „náměstek generálního ředitele“. Ve skutečnosti už je generální ředitel.

„Z těchto lidí tu moc cítíte,“ říká ředitel hotelu B. Přestože je to všechno neprůhledné, o tom, kdo je vůdcem vlčí smečky, nemá hotelový manažer, jenž se denně pohybuje mezi alfa zvířaty, sebemenší pochybnosti: „Kissinger“. I když je prý malý – neuvěřitelně malý. Ano, jako Napoleon, dodávám já. B. se směje. Chci vědět víc o tom, jak Kissinger

působí. B. to zastaví. Už je to zase tady. Profesionální meze. Žádné podrobnosti. Přesto si poznamenávám: Kissinger je šéf, ostatní jen přijímají pokyny. Pravděpodobně až na výjimky jako David Rockefeller, Kissingerův letitý přítel a patron.

Loučím se s ředitelem B. a s Dorintem; v roce 2007 se B. stal ředitelem Dorintu v Ostseebad Wustrow. Poslední pohled na halu a na šplouchající fontánu v halogenovém světle. Jsem teprve na začátku rešerší, ale už nyní to vím. Bilderberg existuje. A dýchal jsem stejný vzduch – vzduch, který je tak nějak chladný.

Hotel de Bilderberg

Bilderberg – zvláštní jméno. Zpočátku jsem si pod ním nedovedl nic představit. Než jsem se dozvěděl, že ten název je odvozen od jména prvního hotelu, v němž se sešla tato globální elita. Od Hotelu de Bilderberg v nizozemském Oosterbeeku. A tak jsem se do Oosterbeeku vypravil. Ne proto, že bych si myslel, že tam objevím ještě nějaká velká tajemství těchto globalizátorů, nýbrž proto, že mě ještě neopustil ten neskutečný pocit, který vznikal důsledkem naprosto nulového zpravodajství o této skupině. Bilderberg pro mě bylo cosi virtuálního, skoro jako organizace z nějakého románu a tohoto pocitu jsem se chtěl zbavit. Takže jsem si jednoho slunného dne prodloužil služební cestu do Düsseldorfu směrem na sever do nizozemského Arnheimu, jehož část se jmenuje Oosterbeek. Jede se po A57 směrem na Duisburg, Goch a Kleve ještě dál k severu, kde začíná být krajina plochá jako příslovečný talíř – jenom přerušovaná topologými alejemi, narýsovanými jako pravítkem. Kolem hanzovního města Nimwegen (nizozemsky Nijmegen) se pokračuje na Arnheim (nizozemsky Arnhem), dějiště jedné z posledních porážek Spojenců ve 2. světové válce. Zde zuřily urputné boje o přechod Rýna. V operaci Market Garden zde Spojenci v září 1944 pohořeli na urputném odporu Němců.

Dnešní Arnheim nemá skoro nic společného s krásnými pohlednicovými motivy, které najdete v Googlu. Město spíš tvoří spolu s Nimwegen jednu jedinou aglomeraci, čítající 700 000 obyvatel. Představuje hrubou, přehnaně zastavěnou městskou krajinu s betonovými viadukty a bizarními, barevnými výškovými budovami. Především

dvěma bleděmodrými až bledězelenými dvojčaty, v nichž přesně jako v New Yorku sídlí World Trade Center. Tímto městským zmatkem jsem se proplížil do Oosterbeeku. Ať už to byl záměr nebo ne, zdá se, že volba arnheimského předměstí pro první zasedání Bilderbergu má spoustu konotací. Neboť právě zde se nalézalo ve 2. světové válce důležité velitelství spojeneckých vojsk v boji proti Němcům a za globalizovaný svět, který z 2. světové války vzešel.

Například britský generál Roy Urquhart, jenž velel 1. výsadkové divizi v bitvě o rýnské mosty, přebýval v hotelu Hartenstein, jedné staré vile v Utrechtseweg 232, dnes muzeu letecké dopravy. Další pompézní stavbou v Utrechtseweg (dnes č. 261) byl velkoryse pojatý venkovský dům De Bilderberg. Vystavěn uprostřed krásného lesa v roce 1918, změnil několikrát majitele, až ho v roce 1925 koupila hotelová společnost De Tafelberg. Ložnice byly vybaveny koupelnou. Pro hosty byl De Bilderberg otevřen na jaře 1926; v roce 1933 byla zdvojnásobena kapacita. V září 1944 se De Bilderberg dostal v boji o Arnheim a jeho mosty mezi fronty. 5. září 1944 obsazují hotel Němci a během následujících bojů je těžce poškozen. Jelikož to byla i poté jedna z největších budov v regionu, byly odtud po skončení války organizovány akce pro obnovu země. V roce 1946 byla polovina hotelu uvedena do provozu a vybavena nejnutnějším nábytkem.

Když jsem dojel do ulice Utrechtseweg, dělalo to na mě v roce 2008 dojem, že De Bilderberg ještě dnes klade důraz na to, aby byl skryt. Projel jsem několikrát Utrechtseweg z Oosterbeeku směrem na Doorwerth a zpět, a po hotelu ani stopy. Byl jsem již na pokraji zoufalství, když v tom jsem si u cesty povšiml „zamaskované“ tabule mezi stromy. Hnědá cedule mezi hnědými kmeny stromů – lépe už hotel nelze ukrýt, pomyslel jsem si. Ale je maskování opravdu

Hotelová tabule na okraji cesty

Parkoviště pro hosty

hlubší smysl takového zařízení? Vlastně ani ne, a tak jsem se rozhodl, jdouce pomalu nahoru úzkou silnicí k odlehlému hotelovému komplexu, že ředitelství dám ve věci marketingu takový malý tip. Tento plán však okamžitě padl, jakmile jsem zahlédl plné parkoviště. Husté řady holandských aut s nosiči kol na zádi. Hotel De Bilderberg je dnes vysoce oblíbený výletní hotel turistů, kteří pěstují v regionu cykloturistiku. Samotný hotel je protažený, dvoupodlažní komplex s obytným podkrovím a dvěma charakteristickými štíty, zasazenými v pravém úhlu k podélné ose budovy.

Šach starým pořádkům: Hotel De Bilderberg –
výchozí bod bilderbergského spiknutí

Velké prosklené přístavky a staré zimní zahrady trochu dýchají atmosférou „Kouzelného vrchu“. V interiéru je kladen důraz na historii a tradici. Zařízení pochází zřejmě částečně ještě z 50. let, kdy si zde podal ruku David Rockefeller s nizozemským princem Bernhardem, aby promě-

nili vojenskou centrálu na návrší v Utrechtseweg v civilní komplex. U dlouhého konferenčního stolu z ušlechtilého dřeva jako by ještě dnes seděli koncernoví bossové z dob hospodářského zázraku, zatímco v prosvětlené zimní zahradě s pompézním barem, připomínajícím Kubrickovo Shining, dost možná konverzovaly rozverné dámy.

Starý konferenční stůl v hotelu De Bilderberg

Dnes, kdy De Bilderberg je rodinný hotel a navštěvují jej (movitější) výletníci, působí konferenční stůl muzeálně. V tomto moderním hotelovém zařízení se zajímá o dějiny Bilderbergu málokdo; pro těch pár zvědavců mají v recepci připravený list papíru A4 s příslušnými informacemi, které obsahují i jeden odstavček o bilderbergské konferenci:

„V hotelu De Bilderberg se konala v roce 1954 první bilderbergská konference. Zúčastnilo se jí asi sto vlivných hlav států, premiérů a podnikatelů. Cílem bylo

zlepšení napjatých vztahů mezi Evropou a Amerikou. Toto setkání nebylo veřejné. (...) Iniciátorem konference byl Polák dr. Józef H. Retinger, jenž cestoval hodně po Evropě a znal se se všemi důležitými osobami západní Evropy. Kromě jiného zahájil spolupráci s princem Bernhardem, účastníkem první konference. Princ Bernhard se později stal stálým předsedou; tuto funkci zastával až do roku 1976. Úspěch první konference byl tak veliký, že se organizátoři rozhodli v konferencích pokračovat.“

Zimní zahrada v hotelu De Bilderberg

Už tenkrát, před více než půl stoletím, byl hotel „obestoupen strážemi a žádný novinář se k hotelu nedostal blíž než na jeden kilometr,“ píše se v informacích.

Těžko uvěřit. A dnes?

Nad summitem Bilderbergu panuje klid

Léto 2007. O summitu G8 v Heiligendammu se hovoří všude. Zatímco se kolem místa setkání osmičky v termínu od 6. do 8. června v Heiligendammu připravuje na 16 000 policistů, 2 000 novinářů a desetitisíce odpůrců globalizace, zůstává opravdu důležité vrcholné setkání v temnotě. Zatímco v Heiligendammu létají obušky, vodní děla plivají vodu a televizní národ jako hypnotizovaný zírá na bitky kolem G8, nezajímá se ani jeden odpůrce globalizace a ani jeden novinář o summit jiného druhu, který se z hlediska času koná velmi blízko, prostorově však velmi daleko. Summit Bilderbergu od 31. května do 3. června v Istanbulu. Je to zvláštní, neboť v tamním hotelu Ritz Carlton se neschází jen osm, nýbrž přes sedmdesát těžkých vah světové politiky. Zatímco se o několik dní později v Heiligendammu schází hlavně „béčka“ jako George W. Bush a Angela Merkelová, jednájí v Istanbulu samotní globalizátoři. To ovšem vůbec nikdo nepostřehne. Vrcholné setkání Bilderbergu se neobjevuje v itinerářích redakcí a zůstává tak mimo pozornost veřejnosti. Mezinárodní média už dávno naplánovala cestovní rozpočty a personál na summit v době od 6. do 8. června; pár dní předem není možné rozhlašovat, že se koná party na nějakém summitu, který nikdo nezná, o němž ještě nikdo neslyšel a na němž nejsou média ani žádoucí. Zatímco cirkus G8 v Heiligendammu otvírá své brány, rokují ředitelé cirkusu pod ochranou mediálního humbuku kolem G8 úplně někde jinde. Televizní divák má smůlu; hledí na falešný summit a považuje to za demokratickou otevřenost. Všechny ty údajné debaty účastníků

summitu, ty diskuze a to vydávání všech možných dokumentů a potom samozřejmě souboj, souboj a ještě jednou souboj. Volič má uvěřit tomu, že kdo „bojuje“, ten zápasí, ten zastává, ten identifikuje, ten se snaží. Na rozdíl od „gé osmičky“, na níž organizátoři udržují veřejnost v napětí spoustou vzrůša, počínaje klimatickou katastrofou a konče pomocí pro Afriku, nepronikne o Bilderbergu kromě již uvedeného lapidárního prohlášení navenek ani slůvko. A ani toto prohlášení média neuchopí a nezpracují ho. Nad summitem Bilderbergu prostě panuje klid.

Nekontaktní kancelář v Leidenu

Jak je možné, že jste o Bilderbergu ještě neslyšeli? No, protože si to jeho členové nepřejí. Přestože internetové stránky má dnes snad každý pekař, webovky Bilderbergu budete hledat marně. Zatímco tamtamy summitu G8 bubnují v globální mediální vesnici celé měsíce předem, nemá summit Bilderbergu žádné webovky, žádnou mailovku, dokonce ani žádnou poštovní adresu. Pouze poštovní schránku 3017 v nizozemském Leidenu. Kromě toho ještě telefonní a faxové číslo. To ovšem není žádná kontaktní, nýbrž kontaktní kancelář. Špatně to říkám. Přesněji je to propust. Propust je průchod spojující nekompatibilní prostory. Jistě jste již slyšeli o vzduchové propusti v biologických laboratořích s vysokým stupněm zabezpečení, v nichž můžete otevřít dveře, až když ty druhé zavřete. V takové karanténě jsou členové Bilderbergu. Neboť vzduch, který dýchají, je studený a řídký. Nevýslovně řídký. Zřejmě nic pro normálního smrtelníka. A tato vzduchová propust, která zajišťuje, aby se členové Bilderbergu nenadýchli ani kubického centimetru vzduchu společně s novináři, je právě ta kancelář v Leidenu, z níž nevášnivě

vypadající žena jménem Maja B. informuje, spíše však neinformuje, veřejnost. Pečlivě a v přesně zvoleném čase propouští ze světa Bilderbergu na venek dvě věci: běžné tiskové sdělení a seznam účastníků. Obojí má především jednu funkci: Zajistit, aby Bilderberg nemohl být alespoň formálně označen za „tajnou akci“. Informovat o tom nebude stejně žádné médium, o to se již postará Bilderberg jinými cestami. A jak známo, co není v televizi, jako by neexistovalo. A co v televizi je, to existuje: zbraně hromadného ničení Saddáma Husajna, Usáma bin Ládin, klimatická katastrofa a další věci. Mihotám se, tedy jsem. Už zase ten podivný pocit. Dovnitř nepropustí tato diskrétní bilderbergská dáma se šarmem robota samozřejmě vůbec nic. Vzduchová propust je jednosměrná ulice. Účast? Rozhovor? To snad ne.

Kniha, která nikdy nevyšla

A nemlčí jenom masmédiá. Podivným způsobem padají v posledním okamžiku i knižní projekty o Bilderbergu a to i tehdy, kdy je publikace již vedena v knihkupeckých katalozích. Na amazon.com můžete takovou katalogovou mrtvolu navštívit. V roce 2002 nechtěl nikdo menší než významenaná americká spisovatelka a novinářka Renata Adlerová vydat knihu o „Private Capacity“ neboli „soukromé moci“ Bilderbergu. Podle katalogu se mělo jednat o „první seriózní analýzu ultratajných konferencí Bilderbergu a jejich role v moderním světě“.¹ „Tato kniha se poprvé zabývá pravdivou historií této organizace, jejími účastníky a jejím působením. (...) Vysvětluje, jak se tato skupina změnila a jakým způsobem eventuálně změnila svět.“ Tohle všechno jste si mohli na amazon.com ještě

---

¹ Nakladatelství: Public Affairs u Perseus, 228 stran, ISBN 0-316-85545-6, datum vydání 30. dubna 2002

v roce 2007 přečíst. A jak rádi bychom si to přečetli! Ovšem kniha nevyšla. Nešlo ji ani objednat. Ještě dnes poletuje po internetu. Titul najdete například na anglické Wikipedii pod jménem Renata Adler i s ISBN: „In Private Capacity: The History of the Bilderberg Conference. 320 stran, Time Warner Paperbacks (5. září 2002), ISBN 0-316-85545-6“.

Kniha o Bilderbergu, která nikdy nevyšla:
Private Capacity od Renaty Adlerové

A co se s knihou stalo? Na dotaz Andrease Bummela, autora zpravodajského portálu Telepolis, odpověděl ředitel pro komunikaci z Public Affairs, pobočky nakladatelství Perseus Books: „Po rozhovoru s naším nakladatelem jsem byl informován, že na základě dohody autorky Renaty Adlerové a nakladatele Public Affairs bylo rozhodnuto, že zveřejnění knihy Private Capacity bude stornováno.“ (Telepolis, 13. 8. 2003).

Silně zvláštní. Co je ale opravdu podivné, je teprve zdůvodnění, proč byla kniha stornována: „Přestože se autorka i vydavatel shodují v tom, že téma navrhované knihy je fascinující, zastávají obě strany názor, že toto téma není

zapotřebí pojednat knižně. Ve vydavatelské praxi se stává častěji, že to, co vypadá jako velký námět na knihu, dopadne lépe, je-li uchopeno v menším formátu, například časopisecky“ (dtto).

Kniha o klubu, který zasedá již déle než půl století a v němž je více než stovka špičkových globalizátorů „není zapotřebí“? „Bohužel to není moc přesvědčivé,“ shledává i autor Bummel. Tohle zní rozumně nanejvýš tak pro laika a celou věc to činí ještě záhadnější. Normálně tyto věci zvažuje každé nakladatelství již dlouho před podpisem smlouvy a každopádně dřív, než se kniha objeví v katalozích knihoven. Jinak by katalogy byly plné knižních projektů, u nichž si to nakladatel v polovině výroby rozmyslel a nevydal je. Ve skutečnosti je tento postup zvláštní výjimka a podezřele zapáchá nouzovou brzdou.

Mezitím již sice knihy o Bilderbergu vyšly, ovšem nikoli od insiderů. Jejich autoři zřejmě měli jen malou možnost projít vzduchovou propustí do světa Bilderbergu. Možná že tu a tam proletěl tím sterilním průchodem útržek papíru nebo nějaký citát. Bilderbergští sloni, jako Henry Kissinger, nechají někdy padnout pod stůl pár drobečků, jimiž se pak snaží horko těžko živit astrologové Bilderbergu.

Renata Adlerová coby čestná doktorka jezuitské Georgetownské univerzity (viz dále) patří sama k establishmentu a měla jiné plány. V prezentaci knihy se říká, že autorce byly vůdčími členy Bilderbergu poskytnuty archivy tohoto elitního klubu. S využitím těchto archivů chtěla autorka tuto organizaci popsat. Nepochybně dobrý novinářský trik – možná až moc dobrý.

Spiknutí mlčení

Neřekl jsem předtím, že média nejsou do Bilderbergu připuštěna? No, úplně pravda to není. Možná, že jsou nanejvýš žádaná – ovšem jenom určitá média. A jenom tehdy, pokud umí mlčet jako hrob. Například zakladatel a předseda nakladatelství Perseus Books, v němž měla vyjít kniha Adlerové, Frank H. Pearl. Podle Telepolisu se zúčastnil bilderbergské konference před a během plánovaného uveřejnění knihy Adlerové v letech 2001 a 2002 (Telepolis, dtto). Koho by přitom napadlo něco nekalého, ten nemusí mít špatné svědomí.

A to je Frank H. Pearl jenom malá ryba. Divili byste se, kdo se všechno zúčastňuje těch konferencí: Právě ti mediální magnáti, jimž den co den svěřujete svou duši. Neboť věta „Pane, do tvých rukou poroučím svého ducha“ by měla už dávno znít „Pane Springere nebo pane Döpfnere, do tvých rukou poroučím svého ducha.“ Jelikož zakladatel nakladatelství Axel Springer je již dávno po smrti, vedou Springerův koncern (Bild, Welt, Hörzu, Hamburger Abendblatt, Auto-Bild atd.) mezitím jiní, jako kupříkladu již zmíněný pan Döpfner. A ten byl například hostem v Bilderbergu v letech 2005 a 2006. Samozřejmě, že by insiderská story z nějaké konference Bilderbergu byla pro miliony čtenářů Bildu, Weltu nebo bůhví čeho bomba. Ovšem pan Döpfner takovou story nikdy nedodal. V roce 2007 za to dostal – pardon – místo toho dostal cenu, a sice „medaili Leo Baecka, nazvanou podle liberálního německého rabína Leo Baecka“ (Wikipedia). Kromě Döpfnera ji obdrželi také členové Bilderbergu James D. Wolfensohn, Otto Schily a Joschka Fischer.

Koncern Springer je strategický mediální koncern, jeden z obrovských katapultů informací a pocitů na této

planetě, který již nějakou dobu expanduje globálně, aby mohl svými názory ostřelovat ještě větší části světa. Neboť názory, a především ty správné názory, jsou tak nekonečně cenné. A pořád stejný názor je pro globalizaci nezbytný. A tak Springer rozvírá nad světem svůj ovlivňovací deštník, počínaje Francií, Španělskem a Švýcarskem přes Polsko, Maďarsko, Česko až po Rusko a Čínu. Jenom časopis AutoBild vychází přibližně ve třiceti zemích a dostane se podle tiskového sdělení firmy Axel Springer AG z 12. dubna 2007 do rukou čtyřiceti milionů čtenářů. I Bild-Zeitung má celou řadu mutací, které všude šíří stejně špatný vkus, jako například v Polsku. Před zápasem Německa proti Polsku na mistrovství Evropy v kopané v roce 2008 vyšel v polském „Bildu“ s příkrášleným názvem Fakt článek, kde je vyobrazen polský trenér národního mužstva jako rytíř v plné zbroji s mečem coby kat německého fotbalisty Michaela Ballacka. Na druhém břehu Odry se nad tím pohoršoval německý Bild, přičemž zapomněl zmínit, že Fakt je rovněž produkt firmy Springer (viz shortnews.de, 6. 6. 2008). Podle webovek nakladatelství Axel Springer (7. 4. 2009) patří do jeho portfolia kromě Bildu a Die Welt přes 170 novin a časopisů, více než 60 internetových portálů a kapitálových účastí na televizních a rozhlasových stanicích v 35 zemích. Tady vidíte, jaká moc se koncentruje pouze v jedné postavě z Bilderbergu. Těch 170 novin bude o Bilderbergu referovat zřejmě jenom sporadicky.

Dalším častým hostem Bilderbergu je německý velkovydavatel Hubert Burda, jenž vydává časopisy ovlivňující mínění jako je Focus – něco jako Der Spiegel pro chudé – a kromě toho Bunte, Neue Woche, Super Illu a Playboy. Tak jako Springerův koncern, spolurozhoduje i Burda o tom, na co se miliony lidí budou dívat v televizi, a sice svými časopisy TV Spielfilm, TV Today, TV Schlau,

TV Spielfilm XXL. Nakladatelství Burda vydává asi 260 titulů ve 27 zemích. Časopisy, které budou o Bilderbergu psát spíš méně.

I německý Bild-Zeitung pro vrchní školní inspektory, Die Zeit, je pevně ukotven v Bilderbergu, a sice v podobě svého vydavatele Josefa Joffeho, dále bývalého vydavatele Theo Sommera a dočasného zástupce šéfredaktora Matthiase Nasse. Ten se zřejmě cítí v Bilderbergu velmi dobře, protože to dotáhl na celých jedenáct návštěv. Joffe utváří názory Němců již celé desítky let; než odešel do novín Die Zeit, byl šéfredaktorem zahraničně politické rubriky v Süddeutsche Zeitung.

Faktem zůstává, že přítomnost médií na Bilderbergu nevede k většímu množství informací, nýbrž k menšímu. Mezi účastníky setkání v roce 2007 v Istanbulu byli přítomni zástupci těchto médií resp. mediálních koncernů:

Le Figaro	Francie
Hubert Burda Media Hoding	Belgie
Grupo PRISA media group	Španělsko
The Wall Street Journal	USA
The Washington Post Company	USA
Die Zeit	Německo
The Times	Velká Británie
Yeni Safak	Turecko
Indigo Books & Music Inc.	Kanada
Politiken	Dánsko
International Herald Tribune	USA
The Financial Times	Velká Británie
The Economist	Velká Británie

To jsou věci! Takže zástupci stejných médií, která se o summitu G8 mohla upsat k smrti! Ale o setkání Bilderbergu, jemuž jsou sami přítomni, neztratí ani slůvko. To je jeden fakt. Na konferenci v Baden-Badenu roku 1991 prý Rockefeller explicitně médiím poděkoval za jejich mlčení: „Jsme vděčni Washington Post, New York Times, Time Magazine a jiným velkým publikacím, jejichž ředitelé se zúčastňují konferencí již téměř čtyřicet let, že dodrží svůj slib diskrétnosti,“ tam prý řekl. „Nebyli bychom schopni vytvořit náš plán pro svět, kdybychom během těch let byli vystaveni světu veřejnosti,“ cituje Rockefellera prakticky každý zdroj, zabývající se Bilderbergem. Ovšem tento citát není ověřen, jak poznamenává Will Banyan ve svém pojednání *The Proud Internationalist*², které se detailně zabývá původem tohoto citátu. Skutečně i na můj vkus to zní trochu neohrabaně. Na druhé straně je Rockefeller schopen velmi explicitních výroků, jak ještě uvidíme na konci knihy.

Parta na nejvyšší úrovni

Je pravda, že na bilderbergských setkáních dává americký miliardář David Rockefeller dohromady každoročně přibližně stovku svých nejbližších přátel, soupeřů a obchodních přátel s globálními exekutivními asistenty, kteří potom přímo ve svých zemích realizují politická zadání. David Rockefeller je štika v rybníce amerického impéria a jedna z vůdčích postav této planety – patriarcha jedné z dynastií celosvětového významu, (bývalý) finanční magnát, světový státník, přítel tajných služeb a hlava rockefellerovského impéria (jemuž dříve náležely koncerny Standard Oil, Chase Manhattan Bank a jiné). Většinu jeho kamarádů známe z novinových titulků a vyskytují se nebo se vyskytovali též

---

² Will Banyan: *The Proud Internationalist – The Globalist Vision of David Rockefeller*, (pdf) 2006, str. 67

v Bilderbergu. Jsou to například Henry A. Kissinger (bývalý americký ministr zahraničních věcí a poradce prezidenta), James D. Wolfensohn (bývalý prezident Světové banky), Henry R. Kravis (Private Equity Investor), Paul Volcker (bývalý prezident Chase Manhattan a Federal Reserve), Gianni Agnelli (bývalý předseda představenstva Fiatu), Nelson Mandela, Kofi Annan (bývalý generální tajemník OSN), Colin Powell (bývalý šéf amerického generálního štábu a bývalý americký ministr zahraničních věcí), Zbigniew Brzezinski (bývalý poradce v otázkách bezpečnosti a geostratég), Henry Ford II (průmyslový magnát), Richard Helms a Allen Dulles (bývalí šéfové CIA), John F. Kennedy, Jimmy Carter (bývalí američtí prezidenti) a tak dále. Na to, abychom popsali vyčerpávajícím způsobem Rockefellerův vesmír, nestačí ani místo, ani čas.

Na bilderbergském setkání v roce 2007 byli na seznamu účastníků:

Henry A. Kissinger (viz shora)
Richard Perle, ultrapravicový poradce amerického prezidenta
Richard N. Haas, předseda všemocného Council on Foreign Relations (CFR; USA)
Timothy F. Geithner, bývalý prezident americké centrální banky Federal Reserve, dnes americký ministr financí za Baracka Obamy
Robert B. Zoellick, prezident Světové banky
Jean-Claude Trichet, šéf Evropské centrální banky
Jaap de Hoop Scheffer, generální tajemník NATO
Peter D. Sutherland, předseda Goldman Sachs
Vernon E. Jordan, Senior Managing Director, Lazard Freres

James D. Wolfensohn, bývalý prezident Světové banky a další.

V kruhu těchto ředitelů světa jsou hvězdy G8 jako Angela Merkelová nebo před ní Gerhard Schröder pouhými pěšáky. Zatímco na summitech G8 světu předstírají svou vůdčí úlohu, hraje se muzika ve skutečnosti někde jinde.

Šlechta a finanční šlechta

Ještě nějaké otázky? Jistě. A sice: Proč se v souvislosti s Bilderbergem často hovoří o „šlechtě a finanční šlechtě“? Zcela jednoduše: Kromě financí, průmyslu, energetiky, armády, politiky, vlád a médií existuje na Bilderbergu ještě jedna skupina, kterou zřejmě nelze jen tak opominout: Šlechta respektive monarchové. Bankéři, jako Rockefeller a Rothschild, vždy zásobovali panovníky materiálem, z něhož se dělá moc. Penězi. A kdo si dosud myslel, že monarchie ztratily na této planetě moc, ten by byl na Bilderbergu vyveden z omylu. Zde totiž rojalisté neoficiálně svou moc vykonávají. Jeden ze spoluzakladatelů Bilderbergu byl již zesnulý princ Bernhard Nizozemský, otec královny Beatrix, která je též stálou účastnicí setkání. Dalšími královskými návštěvníky jsou princ Filip Belgický a princ Filip, vévoda z Edinburghu, choť Alžběty II., královny Anglie, Austrálie, Nového Zélandu a některých dalších členských zemí Commonwealthu. No, koneckonců udávali rojalisté, ať už ze Španělska nebo z Anglie, při kolonizaci vždycky tón, a tato kolonizace dodnes neskončila, pouze se jí říká globalizace. Protože kolonie dnes není jedna země, nýbrž celý svět. A tak najdete v Bilderbergu tu a tam i Sofii, španělskou královnu, spolu s Beatrix, královnou Nizozemí. Podle zprávy Guardianu z 28. dubna 1986 byl na setkání ve Skotsku spatřen i princ Charles. Neboť koneckonců členové královských rodin patří nejen mezi nejbohatší lidi

tohoto světa, nýbrž často představují vůdčí postavy průmyslových a finančních konglomerátů, jako je tomu u firmy Royal Dutch Shell, jež nenese tento název jen tak pro nic za nic.

Globalizace = kolonizace

Kolonizaci odjakživa provází sjednocování a zjednodušování. Rušení hranic a sjednocování zákonů a měn ulehčuje přístup ke koloniím a jejich exploataci. V této souvislosti musíme vidět i projekt, jako je Evropská unie, která nevznikla nikde jinde než v Bilderbergu. „Domnívám se, že lze říci, že Římské smlouvy, které zavedly společný trh, se zrodily na těchto jednáních,“ prý kdysi uvedl ropný magnát a člen Bilderbergu George McGhee. I Spojené státy vznikly koneckonců z britských kolonií. Po 2. světové válce založily USA a Británie de facto novou angloamerickou světovou říši a po 11. září 2001 nastartovaly pod pláštíkem „války s terorismem“ a „boje kultur“ novou kolonizační, totiž pardon, globalizační ofenzivu. Jak každý chápe, jsou „Spojené kolonie“ americké a Spojené království na poli „globalizace“ vůdčími zeměmi. A Spojené království není plnohodnotným členem Evropské unie proto, že jednoduše nechce být členem eventuálně připojeného koloniálního prostoru a zadruhé se brání vlastnímu zrušení, které hrozí ostatním státům EU.

„Rozhlížejte se po třech opilých Američanech!“ – ve vosím hnízdě Bilderbergu

Jelikož mě zajímalo, jak dnes asi tak probíhá bilderbergský summit, poslal jsem do tajuplné kanceláře v Leidenu 7. dubna 2009 fax s dotazem, jestli bych se mohl coby pozorovatel zúčastnit konference a jestli by mi mohli zprostředkovat interview například s Davidem Rockefellerem nebo Henry Kissingerem. Koneckonců, uvádím dále, je to na každém jiném setkání naprosto běžné. Ovšem chyba lávky. Již druhý den dorazil fax s ledovou odpovědí:

„Vážený pane Wisnewski,“ stálo v něm, datováno 8. dubna 2009, „s ohledem na Váš telefonát a včerejší fax tímto potvrzují, že Vám zašleme tiskové sdělení a seznam účastníků, jakmile budou tyto zveřejněny. Ohledně Vašich dalších otázek sdělují toto: Účast probíhá pouze na pozvání a já nejsem v takové pozici, abych Vám mohla zprostředkovat interview, jak požadujete. V dokonalé úctě: M. B., vedoucí sekretářka.“

Takže jsem musel použít jiné informační zdroje. Na internetu byl jako místo konání konference uveden hotel Nafsik Astir Palace ve Vouliagmeni u Atén. Ovšem ten název Vouliagmeni ve mně vzbudil podezření. Protože tam se mělo konat setkání v roce 2008, ale bylo na poslední chvíli přeloženo do USA. Takže se rozhoduji, že zavolám americkému novináři Jimovi Tuckerovi, který je na stopě Bilderbergu již celá desetiletí. Tucker je považován za nestora v miniaturní skupince kritiků Bilderbergu. Jeho telefon získávám přes

redakci pravicového plátku American Free Press, pro nějž pracuje. V telefonu není jeho neproniknutelné američtině skoro rozumět. Nicméně z jeho brumlání vyplývá, že se summit skutečně koná letos od 14. do 17. května ve Vouliagmeni u Atén. Ptám se ho, odkud že to tak přesně ví. Má prý „insiderské“ informace, zadrmolí přes Atlantik. Chci vědět, jestli tam poletí. „Yes,“ vrátí se mi do telefonu.

Pro mě je to povel k tomu, abych si zarezervoval letenku a hotel. Začátkem dubna 2009 hledám na portálu bookings.com na mapě zátoky Vouliagmeni sousední hotel toho Nafsik Astir Palace. A nacházím. Zdá se, že Plaza Vouliagmeni Strand Hotel je vzdálen asi jeden kilometr. Týden před konferencí volám znovu do American Free Press, abych zjistil, jestli ta parta tam skutečně pojede. Žena v centrále mě spojuje s jistým Berniem Davidsem. Za se takový chrčivý hlas, tentokrát ale silnější. Nejdříve zjišťuji, že Američané si zamluvili stejný hotel jako já. Jelikož pojedu sám, dávám Berniemu své cestovní údaje. Kdybych nedorazil 12. května 2009 do půlnoci do Plaza Vouliagmeni, ať po mně začne pátrat – koneckonců prý už jednoho kolegu na cestě na Bilderberg na letišti zadrželi. Bez obav, povídá Bernie vesele. „Uvidíme se na baru – rozhlížejte se po třech opilých Američanech“.

Reportéři American Free Press zřejmě nejsou ta nejlepší společnost, ale jako rešeršér Bilderbergu si nemůžete vybírat. Sedíte v malém člunu a začínat rvačku s posádkou nemá smysl. Když o týden později stojím v recepci Plaza Vouliagmeni, slyším už z dálky chrčivý hlas Bernieho: „Není tohle náš německý přítel?“ – „Jste už opilý?“ narážím na vtípek z telefonu. „Pracujeme na tom!“ ozývá se zpět. Vítejte v podivném světě lovců Bilderbergu.

13.5.09: V ráji globalizátorů

Atény, 15. duben 447 př.n.l. V jednom z chrámů se odehrávají podivné věci. V určité vzdálenosti od sebe tam leží dvě hromady střepů. Přicházejí občané v lehkých, vlajících róbách, berou si jeden střep z hromádky, něco na něj napíší a hodí jej na druhou hromadu. Kdo neumí psát, zajde nejdříve do rohu budovy, aby mu na střep napsali něco ostatní. Hromada střepů se začíná zvětšovat a objevují se na nich nejrůznější jména. Například „Perikles“, „Kimon“, „Aristeidés“.

Jedná se o takzvaný ostrakismus, z řeckého ostrakon – hliněný střep, dnes známý spíše pod pojmem „střepinový soud“. Na střepy mohli občané napsat jména neoblíbených Aténanů. Kdo získal nejvíce hlasů, musel Atény opustit na deset let, ovšem pouze při více než šesti tisících hlasech. Dnes si mnozí myslí, že aténští občané tímto způsobem mohli vypovědět z Atén ty, kteří jim připadali příliš mocní.

13. květen 2009. Časy populárního střepinového soudu jsou dávno pryč. Dnes si tady mocní dělají, co se jim zlíbí.

S kouzelnou zátokou Vouliagmeni dnes není něco zcela v pořádku. U břehu slunné pláže se koupají veselí teenageři, ovšem na pobřežní silnici sviští jedno policejní auto za druhým, jakoby někdo píchnul do vosího hnízda. Budete-li sledovat ten roj taxíkem, dostanete se k hotelovému komplexu Nafsik Astir Palace, jenž leží na návrší pobřežní silnice. Zatímco na vnitroněmecké hranici bylo pásmo smrti dávno zrušeno, tak zrovna zde, v řecké idyle, bylo vytvořeno nové. U vchodu do Nafsik Astir Palace najednou zíráte do hlavní rychlopalných pistolí a na neprůstředné vesty. Taxík je okamžitě obestoupen dvěma,